

Gevulkaniseerde Vullingen

DOOR

DR. A. SCHEUER,

Tandarts in Teplitz.

Ingelegde vullingen worden in den laatsten tijd druk besproken in tandheelkundige tijdschriften en vergaderingen. Herbst beschrijft in het 8ste hoofdstuk van zijn „Methoden und Neuerungen” het vullen met glas. Prof. Miller geeft in zijn leerboek der conserveerende tandheelkunde een voortreffelijk overzicht over het vullen met porcelein en smeltbare massa's. Dall (Glasgow) geeft ons geslepen stukjes porcelein met bijbehorende juist passende boren en dragers en Dr. Jenkins (Dresden) heeft een soldeertoestel ontworpen om zijn porcelein-émaille in een kleinen moffel, die op een stander bevestigd is, te smelten.

Gemakkelijker en goedkooper dan vullingen van porcelein en andere smeltbare stoffen kan men vullingen maken van ge vulkaniseerde witte kaoutchouk, wanneer n.l. de tand, die gevuld moet worden, de kleur van dit materiaal heeft, daar wij helaas van dit materiaal geen verschillende kleurschakeeringen van helder wit tot vuil grijs bezitten, maar de witte kaoutchouk van den handel na het vulkaniseeren steeds vuil grijs wordt. Misschien zijn deze regels echter voor tandartsen en fabrikanten een prikkel om kleurnuancen van witte kaoutchouk te vervaardigen en dan zouden we een ideaal materiaal voor

inlays bezitten. Deze zouden beter passen dan geslepen of gebrande stukjes, daar men den afdruk der tandholte niet met goud- of platinagoudblad behoeft te nemen, maar alleen met was, waardoor natuurlijk de gevulkaniseerde vulling de holte meer hermetisch afsluit dan de gebrande, daar de dunne tusschenlaag der folie vervalt. Verder heeft een vulling van gevulkaniseerde kaoutchouk het groote voordeel, dat we geen bijzondere instrumenten behoeven om hechtpunten voor de bevestiging met cement aan te brengen, maar slechts boren, polijsters en papierschijven, die dienen voor de definitieve bevestiging en afwerking.

Wat het materiaal zelf betreft, is de afslijting in proximale holten gelijk nul en in holten aan de kauwvlakten minimaal; we zien toch dagelijks, dat bij 't bijten van ondertanden tegen een kaoutchouk-basis deze eerst na jaar en dag hiervan de sporen vertoont. Laten we voor 't oogenblik tevreden zijn met de witte kaoutchouk, zooals we die thans bezitten, en laten we ze gebruiken voor 't vullen van tanden van vuil grijze kleur en voor kiezen van elke schakeering.

Om een zijcaviteit te vullen gaat men als volgt te werk: De holte wordt zoo gereinigd, dat ze bekervormig is zonder ondersnijdingen; deze worden eerst kort voor het definitieve inzetten der vulling aangebracht.

Daarna wordt de caviteit gepenseeld met vaseline en was, in de hand gekneed, met een Forster-Flagg-instrument ingeperst en met een dergelijk warm instrument de wasvulling gelijk gemaakt, opdat de contour van den tand onberispelijk wordt opgebouwd. Nadat men de wasvulling met koud water heeft aangespoten, neemt men ze met een speld met glazen kop, welker puntig uiteinde men heeft ruw gemaakt of met een rechte sonde,

waarmee men eveneens heeft gehandeld, er uit, natuurlijk na den buurtand eerst zoo goed mogelijk gesepareerd te hebben.

Op dezelfde wijze handelt men bij caviteiten op de kauwvlakten van molaren. Om de wasvulling gemakkelijker te kunnen verwijderen, kan men ze met wat chlooraethyl bespuiten, waardoor het was bij 't uitnemen zich niet zoo licht verbuigt. De zoo verkregen wasvorm gipt men, als men een gebit vulkaniseert, onder het deksel der kuvet in, zoodanig, dat een deel onbedekt blijft om de was te kunnen uitbroeien. Wil men de vulling slechts als dun dekseltje hebben, dan snijde men een stukje van de was aan de onderzijde weg; men kan ook een stukje gouddraad invulkaniseeren om de bevestiging met het cement nog steviger te maken. Daar kaoutchouk zich vrij goed verbindt met geschraffeerde goudfolie kan men bij voorkomende gelegenheden de te vulkaniseeren vulling hiervan voorzien.

Het bevestigen van gevulkaniseerde vullingen geschiedt met week cement, nadat de tandholte met kleine ondersnijdingen voorzien is. Het polijsten van de oppervlakte der vulling kan men het best verrichten, na het hard worden van het cement, met de bekende instrumenten.

Oest. Ung. Vierteljahrsschrift
für Zahnheilkunde.